

je bil hud gospodar. Zahajal pa je v gostilnice in zapil polagoma ves svoj imetek. Nedavno je prišel pijan domov. Žena ga je kregala radi njegove lahkomiselnosti, Urszu pa je vzel sekuro ter ji razklal glavo. Ker je še živela, jo je s toporiščem pobil docela. Orožniki so ga zvezali in odvedli v zapor. Ko ga je vprašal preiskovalni sodnik, zakaj je ženo ubil, je Urszu odgovoril: „Ker mi je ugovarjala. Pa če se oženim še enkrat, ubijem še drugo ženo, ako mi bo ugovarjala, kajti mož je gospodar v hiši!“ Urszu je pijanec, ki je zapil ne le ves svoj imetek nego tudi svojo pamet.

Pes je ohranil psu življenje. Na Saksonschem v občini Lomatzsch je lajal pred gostilno majhen kodrast pes ter vselej odhitel in s cviljenjem zopet prihitel. Neki gost je to opazil ter šel za psičkom in kmalu je zapazil, da se malo dalje od hiše v vodi topi velika doga (psica) in ne more splezati na strmi breg. Gost se je nagnil, prijel psa, ter potegnil na breg. Doga se je stresla in takoj zbežala, zato pa je kodrež veselo skakal in lajal okoli rešitelja, a potem jo je tudi pobral za dogo.

Stoleten samorilec. V pariškem predmestju Bellville stanujoči Martin Cosnard je praznoval pred kratkim svoj stoletni rojstni dan; bil je zdrav in še jako čil. Pred par dnevi pa se je obesil v svoji sobi. Imel je namreč jako černo, tudi že 78 let staro hčer, katera se je vedno prepirala z njim in je zahtevala, naj ne ostaja zvečer po gostilnah. Starec se je menda naveličal teh prepиров in se je obesil.

Zvon so ukradli. Pred velikonočnimi prazniki so ukradli v Brooklynu tatje 1000 funtov težek zvon iz stolpa. Ko je hotel cerkovnik na Veliko soboto z zvonom naznaniti Kristusovo vstajenje je zaman vlekel za vrv in se mučil — zaman, zvona ni bilo več v stolpu. Kako so mogli tatovi kar natihoma odpeljati tako težek zvon, je pač neumevno.

Morilec pobegnil. V Splitu je bil pred nedavnim obsojen na vislice morilec, Matija Glubizat, cesar mu je spremenil kazen v dosmrtno ječo. 22. p. m. pa je zbežal iz ječe in doslej ga zaman iščejo.

Gospodarske stvari.

Zatiranje grozdne plesnobe na trtjah. Ta bolezen se nahaja v Avstriji že blizu 50 let ter povzroča po nekterih krajih veliko škodo, če se proti njej ne rabi nikako sredstvo. Pri nas so to bolezen opazili šele v zadnjih letih. Grozdno plesnobo povzročajo majhne glive kakor pri peronospori, ki se kakor tenke nitke razširjajo po zelenih organih. Ta gliva napada grozdje in liste, toda škoda na listju je le malenkostna, dočim je škoda na grozdju prav velika. Grozd, napaden od te bolezni, je tak, kakor bi bil potresen s pepelom. Ker gliva prepreže vso jagodo in srka iz nje sok, se jagoda ne more razvijati, ostane le drobna, zleseni, naposled počni in se posuši. Tako ta plesnoba lahko uniči vso trgatv. Če je gorko, se ta bolezen pokaže prav zgodaj in sicer

meseca maja, t. j. še pred cvetjem. Tedaj se p razširja prav močno, temveč šele pozneje, ko postane bolj vroče. Kot edino sredstvo se z najboljšim uspehom rabi žveplo. To mora biti prav fino zmolkano kakor moka; čim finejša, tem boljše. Žveplena prašina je boljša od žveplanega cveta. Za žveplanje svinj se bijo posebni, nalašč za to napravljeni mehovi, ki jih plati je treba počasi in enakomerno. Pazi naj žveplo ne pride v oči, ker jako žge. V ta namet lahko čez oči obesi kos tula, ali pa rabijo nalašč to narejena očala. Posebno naj se pazi, da žveplo ne pride na grozdje, pa tudi na listje. Žvepla naj se v tistem vremenu, kadar ni nič vetra. Dalje naj se žveplanje opusti v mokrih dneh, kakor tudi v hladnih, kadar je po listju rosa. Če je po žveplanju v suho, je to jako ugodno za pokončevanje bolezni, kajti vsled solnčnega pripekanja se začne žveplo kako žgati, se izpreminja v žvepleno sokislino, pokonča vse glive, ne pa žveplo kot takšno. Toraj po žveplanju ni gorko, se z žveplanjem ne seže zaželeni uspeh. Seveda s tem ni rečeno, mora solnce ravno tisti dan močno pripekati, da žveplo ostane dolgo časa na listih in grozdih, kmalu po žveplanju dežja. Če pa se pripeti dež, je treba iznova požveplati. Kakor pri pokončevanju peronospore, tako mora tudi tukaj sredstvo rabiti s previdnostjo, kdor hoče doseči dober uspeh. Prvo žveplanje se mora izvršiti še pred cvetjem, in sicer sicer močno, drugo koj po cvetju; pozneje se pa le tedaj, če se tu pa tam pokaže bolezen, kakem grozdu. Z uspehom žveplano grozdje ostane vedno zdravo in jagode so enakomerno debele. Žveplo ki je ostalo na jagodah, jim daje neprijetno okusnost, kar naj pa vinogradnika nikakor ne skrbi, ker to umazanost opere dež, predno se začne trgati. Malo pred trgatvijo naj se ne žvepla.

Hrošči, zdrava klaja (futer) za svinje. Kmet ve, kakšni požeruhi so hrošči ali keblji, ki požro vso listje na sadnem drevju, in vsakdo ve, kjer ni listja, tam tudi sadja ne bo! Ker je to takorekoč zopet kebrovo leto in drevje tako malo cvete, kot že zdavnaj ne, treba je ta mrčes ugotoviti s vsemi sredstvi. Najboljši čas za nabiranje hroščev je jutro po kaki bolj ali manj noči. Zgodaj v jutro položijo se rjuhe ali stari pokrivali pod dotično drevo na katerem se nahajajo hrošči, tako, da, ako se drevo potrese, padejo hrošči na rjuhe. Potem se pa ta mrčes strese v kako posodo, se s kropom popari in da svinjam, ki to rada požrejo. Dobro pa je tudi, ako se hrošči padejo svinjam med drugo krmo namesto oblode. Hrošči se mora, da se v mrzlih jutrih hrošči zato lažje nabirajo, oziroma z dreves tresejo, ker se v noči premrznejo, in tako le prav na lahko nabirajo vesih držijo. Ako se drevo potrese, to še nič ne škodi, a hrošči pa vendar dol popadajo. To bi se naj raje vsako jutro ponavljalo. Seveda, morajo tudi kmeti tako delati in njihovo delo poplačano bo v jeseni stoterokrat.